

Oče Jacques Sevin (1882-1951) NOMAD ŠOTORA IN KRIŽA

»Križanje skavtske metode in nauka Očeta Sevina je razvilo pedagoški princip, ki temelji na evangelijskih vrednotah, v katerih vsak mladostnik zna odkrivati in razvijati svojo osebnost s tem, ko razvija vsakega od skritih talentov posebej.«

Lahko jih imaš 8, 15 ali 20, ali si celo veliko starejši. Hodiš v šolo, na fakulteto, v službo. Pred seboj imaš prihodnost. Morda si poročen, v bogoslovju ali posvečen, hkrati pa že dolgo, ali pa tudi ne, skavt. Všeč so ti aktivnosti, taborjenja, Narava, večeri ob tabornem ognju. Zavedaš se, da je po svetu 30 milijonov mladih, od katerih je malo manj skavtov. Ti živijo in delajo za mir in razvoj. Prav tako kot oni se tudi sam učiš najprej misliti na druge, biti odgovoren, osebno napredovati. Učiš se razvijati vrline, ki ti jih je naklonil Gospod, in z vsakim dnem postajaš večji Človek, ki razvija vse dimenzije samega sebe da bi za sabo pustil boljši jutri.

Morda že veš, da se je gibanje, kateremu pripadaš, razvilo iz zgodbe. Veš, da se je začelo v mislih in srcu angleškega generala Lorda Baden Powella. Od prvega tabora na otoku Brownsea leta 1907 naprej, nič in nihče ni moglo zaustaviti njegove rasti.

Vendar pa si ali si bil Katoliški skavt. Si se kdaj vprašal, če je z Baden Powellom sodeloval kdo, ki bi gibanje povezal s Katoliško cerkvijo? Zate imamo pritrديلen odgovor. Poleg mnogo ljudi iz vsake od držav je bil eden najpomembnejših Jacques Sevin.

»Ime mu bo Sevin«

Le v stripih in risanih filmih se dogaja, da karakter spoznamo šele, ko je ta že odrasel, in ne vemo, od kod je prišel.

Jacques Sevin je bil čisto običajen deček. V srcu francoske revolucije, okrog leta 1793, je v Picardy prispel neznan mož iz Cahorja (Francija). Njegov sin Jean Baptiste, ki ga je spremljal, je stopil z njim do častnika in rekel: »Ime mu bo Sevin.«

7. Decembra 1882 se je kot direktni potomec Jeana Baptista Sevina v Lilleu rodil Jacques, najstarejši v družini s 7 otroki (5 dečkov in dve deklici). Trije izmed njegovih bratov so umrli v zgodnji mladosti. Sam je bil krščen 8. decembra v cerkvi Notre Dame, župniji svojih staršev. Njegov oče, Adolphe-Marie Sevin, je bil pomemben obrtnik v tekstilni industriji okrožja Roubaix-Tourcoing, čeprav je živel v Dunkerqueu, pomembnem ribiškem mestu ob Rokavskem prelivu.

V prvih letih svojega življenja je Jacques vzljubil morje, zato je tudi sanjal, do bo postal mornar. Bil je zelo zanimiv deček, ki je veliko sanjaril. S svetlimi lasmi in očmi je obarval svojo delovno, globoko verno, odprto družino, polno ljubezni. Njegov oče, zagrizen poslovnež, zelo dejaven tudi v krščanskih akcijah, je v poslih užival in upal, da ga bo nasledil njegov najstarejši sin. Mati, glasbenica in umetnica, je poučevala glasbo.

Ljubezen do viteštva in mornarice

Leta 1888 se je družina preselila nazaj v Tourcoing, kjer je Jacques začel obiskovati tudi šolo. Pri osmih letih se začne učiti latinščine in se pri desetih vpiše v Jezuitski internat La Providence v Amiensu. Njegovo navdušenost nad viteštvom in mornarico je najverjetneje vzpodbudil njegov učitelj v šestem razredu, Oče Duvocelle. Leta kasneje je Jacques pripovedoval o tem, kako je bil razred razdeljen na dva tabora, Pozorne in Srečne. Po šoli so se svetili grbi statusov, ki si jih lahko pridobil: vitez, baron, vojvoda, markiz ali grof in celo veliki gospodar.

Pesnik

Kot odrasel je Jacques le redko govoril o svojem otroštvu in najstniških letih. Ker je bil občutljiv, zagnan in zasanjan, je bil vedno zadržan. Mar to pomeni, da o njem ne bomo izvedeli ničesar?

Seveda ne. Že pri trinajstih Jacques piše pesmi, v katere izlije svoje sanje in upe, njegovo življenje, dobre in slabe spomine na otroške dni ter svoje misli.

Iz teh izvemo tudi, da ga je mornarica še vedno zanimala, zaradi česar je želel v Jersey. Izvemo tudi za njegove spore z očetom, ki bi želel, da nadaljuje družinski posel. Vendar ga njegovo mlado srce žene v nekaj povsem drugega.

Postal bom duhovnik

30. junija 1895 je Jacques, še ne 13 let star, svojemu prijatelju med sprehodom povedal o Božjem klicu, ki ga je začutil prav tistega jutra med jutranjo molitvijo. Stroga vzgoja v šoli ga je tudi utrdila in ohranila njegovo srce čvrsto ter krepila njegovo strast za umetnost.

Oktobra 1897 je to, da je skupaj z nekaj sošolci zapustil razred, odločilno vplivalo na potek njegovega življenja. Sam poročam da mu je bila 15. oktobra, na dan svete Tereze Avilske podeljena posebna milost. To je bil večer po smrti male svetnice iz Lisieuxa, Terezine sestre, Male rože Jezusove in Svete podobe. Nedvomno od tu izvira tudi njegova posebna navezanost na ti dve svetnici. T je z leti rasla in prepojila vso Ignacijsko duhovnost, po poteh katere je stopal.

Julija 1898 je uspešno zaključil prvi del »baclaureata«¹. Marca naslednje leto je moral zaradi glavobolov, ki jih povzročata prehitra rast, prekiniti šolanje. Oče ga je čez poletje poslal v Anglijo, v London in Wanstead, kjer se je nevede začel pripravljati na skavtstvo. Oktobra tega leta je znova začel študij filozofije na srednji šoli Sv. Jožefa v Lilleu. Marca 1900 zaradi pomoči izjemno dobre lekcije opravi izpite druge stopnje »baclaureata«.

Že pred Veliko nočjo sledeče leto je začel z dodiplomskim študijem angleščine na Katoliškem inštitutu v Lilleu. Kmalu je študij opustil, saj je v njem vse od tistega čudežnega 15. oktobra rasla milost. Po prvem umiku v samoto samostana Notre Dame du Haumont blizu Tourcoinga, ki ga je usmeril v Jezusovo družbo, se tokrat umakne drugam.

Po sledeh Ignacija Lojolskega, Jezusovega družabnika

Jacquesova pot ni postati poslovnež ali mornar, kot si je želel, ampak duhovnik Jezusa Kristusa, ki je odgovoril na Klic.

»Pozdravljen, Benoit, se odpravljaš v Amiens? ...Da ... K svetemu Acheulu boš šel.« (hiša noviciata Jezusove družbe). Mučna tišina. *»Da, lahko tako rečeš. Pojdi! Tudi sam pojdem!«*.

Ravnokar smo bili priča pogovoru dveh fantov. 3. decembra 1900 sta se na ekspresnem vlaku iz Lillea v Amiens srečala Jacques in Benoit. Jacques je iz tourcoinsa odšel že zelo zgodaj. Njegove sestre so mislile, da je odšel na obisk k prijatelju na morje. Takoj, ko je prišel, je začel pisati »Duhovne vaje svetega Ignacija«, pri katerih mu je pomagal Oče Molte, predstojnik novincev. Prav ta čas še dodatno potrjuje svojo poklicanost. Kaj naj stori? Ni se želel vrniti nazaj k družini in se posloviti, zato se je trdno odločil, da bo staršem pisal, in jih v pismu povprašal, če sme vstopiti v noviciat brez da bi se prišel posloviti. Odgovor je dobil nemudoma. V dveh dolgih pismih sta starša izrazila vso svojo ljubezen do sina in veselje, da se je njun najstarejši sin odločil vstopiti v Božjo službo. 15. Septembra, na soboto, ko praznuje Marija Sedem žalosti, je Jacques Sevin začel svoj noviciat v samostanu st. Acheul v Amiensu v Franciji.

V izgnanstvu

Zaradi uvedbe novega zakona v Franciji so s 1. julijem 1901 izgnali vse jezuite. V 18 letih, ki so pretekla od takrat do njegove vrnitve v Francijo leta 1919, je Jacques prepotoval celotno Belgijo in se udeleževal mnogih seminarjev.

Predolgo bi trajalo, če bi želeli opisati vse o letih njegovega študija in urjenja. Poleg tega pa vas verjetno že zanima, kje je v vsem tem povezava s skavtstvom. Bomo o njem spregovorili?

V vseh teh, nemalokrat trpljenja polnih letih se je Jacques izkazal za dobrega novinca, ki je svoje delo vestno opravljal, čeprav mu to ni bilo najbolj všeč. Njegov žareči entuziazem, uslužnost in

smisel za vse oblike umetnosti so krepili prijateljske vezi, ki jih je tkal. Vneto se je pripravljaj tudi na zaobljube, s katerimi bi postal pravi Jezusov družabnik.

Skupaj z nekaj prijatelji je nato nadaljeval s študijem angleščine in se poleti odpravil počitnikovat v angleški Roehampton. Tekoče je govoril angleško, oboževal pa je tudi njihovo poezijo in slikarstvo. Seveda ga je, kakor vse ostale, izgnanstvo duhovno izčrpalo. V mnogih pesmih se zato kaže oboževanje in razočaranost nad časom, v katerem je živel. Te pesmi razkrivajo vso globino njegove duše, kjer kraljuje Jezus, ki ga vodi na poti odrekanja. Vse pesmi kažejo tudi na njegovo močno navezanost na Mater Marijo, katere kantor je postal, in njegovo pobožnost do Srca Jezusovega. Očaran je tudi nad vzgojo, za katero se predaja v celoti in vanjo vlaga vse svoje moči. Njegov prijatelj je takole zapisal: *»Tisti, ki so ga poznali, ne morejo pozabiti njegovih domiselnih aktivnosti in čudovitega vpliva. Uradno je bil učitelj angleščine; neuradno pa je vodil življenja učencev, s tem ko jih je učil igre, interpretacije ipd.«*.

1913 – počitnice v Angliji

V življenju vsakega izmed nas se dogajajo stvari, ki so nenačrtovane in zmotijo potek našega življenja. Največkrat se zgodi, da se njihovega pomena začnemo zavedati šele kasneje. Enako se je zgodilo Jacquesu Sevinu, ko je bil še vedno na usposabljanju v Belgiji. V začetku leta 1913 sta se v jezuitskem časopisu Les Etudes pojavila dva članka, ki sta opisovala in kritizirala gibanje, imenovano Skavtstvo za fante, ki ga je leta 1907 začel angleški general Baden-Powell, in sicer sprva za neprilagojene dečke londonskega obrobja. Brat Jacques, še neposvečen, je znova in znova prebiral članka, ju analiziral, si pisal opombe, in ugotovil, da ne ve, čemu tako negativen pogled na gibanje. Svoje predstojnike je prosil za dovoljenje za obisk Anglije, saj je bil prepričan, da avtor članka ni razumel angleško ne poznal dežele same. Prepričan je bil, da je to gibanje prave moči in da bi ga bilo bolje spoznati kot skritizirati. Prihodnost mu je pokazala, da se ni motil.

Z dovoljenjem predstojnikov je poletje preživel v Angliji, od koder se je vrnil z vsemi pripomočki, ki bi mu pomagali najbolje predstaviti skavtstvo.

Na priprošnjo kardinala Bournea, angleškega priorja, so ga na sedežu britanskih skavtov toplo sprejeli in mu odprli vsa vrata. V pičlih dveh mesecih je obiskal mnogo stegov, pa tudi drugih organizacij, podobnih skavtizmu. Spoznal je Baden-Powella, s katerim sta postala zelo dobra prijatelja. Baden-Powell sam je o tem prijateljstvu rekel da je *»edini, ki je mojo zamisel razumel in dosegel, je veren Francoz.«* Imenoval ga je kar »moj dragi Sevin«.

Potem, ko je spoznal Baden-Powella, se je Jacques udeležil tudi zboru 3000 skavtov, 20. septembra 1913. Ko jih je videl, si je rekel: *»Ustanovil bom Scouts de France, in v roku petih let tudi sam organiziral tako srečanje, ki ga bo vodil pariški kardinal nadškof.«* Oče Sevin se je iz Anglije vrnil z vso potrebno dokumentacijo in trdno odločitvijo, da ustanovi skavtsko organizacijo Francije ... težava je bila le v tem, da ni vedel, kje naj začne.

Dogodkov polna leta

Leto 1914 je najmočnejše zaznamovalo njegovo versko življenje: prodiakon je postal 25. marca, 3. maja je bil že posvečen v diakona, 2. avgusta pa so v Enghieniu v Belgiji prejme mašniško posvečenje. V času besneče vojne 3. avgusta opravlja novo mašo.

Ker je leta 1902 izstopil iz vojske, je bilo le malo verjetno, da bi ga pred preklicem reform spet vpoklicali. Takole je zapisal o dneh, ko je po Evropi divjala vojna:

»10. avgusta me je častiti Oče Pouiller poslal v Anglijo k njegovi visokosti kardinalu Bourneu, ki me je leta 1913, med mojim raziskovanjem skavtstva, tako lepo sprejel. Tokrat sem bil tja poslan z namenom, da se z britansko vlado pogovorim o možnosti prebega vernih francoskih mož iz Alzacije in Lorene, ki so nezmožni služenja vojske, in ki bi bili v primeru okupacije Francije v nevarnosti, v Anglijo. Odsoten sem bil 4, 5 dni. Pravzaprav sem bi 21. še vedno v Londonu. Takrat

sem na stojnici na enem od vogalov Hyde Parka zagledal časopis, ki je na naslovnici strani sporočal, da so Nemci vdrl v Bruselj. Na vrat na nos sem se vrnil v Francijo. Iz Boulognea so vsi odhajali proti Angliji, jaz pa se nisem vračal tja. V Lilleu sem se javil novemu Očetu Provincialu, ki je 15. avgusta nasledil očeta Pouillera, in ga prosil, naj me postavi za vojaškega kaplana. Častiti Oče Bonduelle je odgovoril: »Vsa mesta so zasedena. Mr. De Mun (ki je vodil vojaški vikariat, ki je bil na začetku vojne popolnoma prostovoljen) ima več kot dovolj ljudi. Pojdi nazaj v Enghien in jim nesi to vest. Pojutrišnjem ti sporočim, da se dogovoriva o sprejemu mesta vojaškega kaplana.« V Enghienu je bil za življenje in vodenje svojih ljudi odgovoren Častiti Oče Recteur. Nikoli nisem dobil pisma od očeta Bonduellea, saj se je fant, ki bi mi ga moral prinesiti, ustrašil vojakov in ga zažgal. Tako mi ni preostalo drugega kot ostati in dokončati 4. letnik teologije.«

Leto teologije ter tretje leto pripravništva sta ga privedla do svečanih zaobljub 2. februarja leta 1918. Zaradi zaprtih meja se dogodka nista mogla udeležiti njegova starša.

Skrivno skavtstvo

Po napotitvi na službo v Mouscron, na francosko-belgijski meji, je Oče Jacques Sevin prvi dve leti urejal zpiske s svoje poti v Anglijo. Ti so bili prvi osnutek za knjigo »Le Scoutisme«. Med leti 1916 in 1917 je, brez da bi Nemci, ki so prepovedovali take aktivnosti, to vedeli, ustanovil prvo skupino skavtov. To so bili študentje Apostolske šole, ki so se pri njem učili postavljanja šotorov in podobnega. Decembra 1917 ga je za pomoč zaprosil celo učitelj na Mouscronski Industrijski šoli, in sicer je moral, takrat že mojster v zankah, študentom predstaviti mornarski voz. Po tej uri hitro spozna šolo in učence, med katerimi najde še veliko zanimanja za skavtstvo. Učitelja, s katerim sta se povezala, pa je imenoval za voditelja. Ta trop je bil skriven, neuraden, do konca vojne. Imenovali so ga »Vodniki«, saj je ta beseda okupatorjem povedala več kot skavtstvo. Za svoj simbol so si izbrali Jeruzalemski križ in prevzeli svoje zakone-B.P.-jeve zakone.

Oče Sevin je takole izrazil svoje videlje opaznega napredka v intervjuju za revijo francoskih skavtov leta 1928:

- *Vojna ne zmore ustaviti presenetljivega napredka: da ne bi prekršil pravil okupatorja, sem ustanovil skrivni trop, ki je dve leti uspešno skavtal. Začel sem z devetimi dečki, katerih emblem je bil križ, ki še danes ostaja skavtski simbol, izvezen pa je bil na rdeče ali zeleno blago. Srečevanja so bila prepovedana, zato smo morali biti skrajno previdni. Končno je prišel dan, ko so stvari prišle na dan: ko smo se zbrali in že želeli začeti z obredom, so se zaslišali težki koraki. Skupina vojakov je vdrla v prostor in ga po dolgem in počez premetala. Na srečo so verjeli razlagi in igri, ki smo jo imeli pripravljeno za tak slučaj.*
- *Kako ste lahko vsa srečanja izpeljali?*
- *Vsakršno gibanje je bilo prepovedano, a smo kljub temu nemoteno sestankovali. Nekega dne smo v parku vadili Morsejevo abecedo, poleg nas pa so bili utaborjeni Nemci, ki nas sploh niso opazili. Leto kasneje, na Veliko noč leta 1917, smo pripravili tudi prvo skavtsko vrtno zabavo, na kateri smo postavili tudi šotore, ognje, žičnate mostove in podobno, nad nami pa so preletavala vojaška letala.*
- *Je bilo že takrat ime skupine Skavti?*
- *Raje sem izbral besedo Vodniki, saj sem se bal, da bi beseda »skavt« pri okupatorju vzbudila preveč pozornosti, zato sem se takrat odločil tudi napisati pravila za ustanovitev narodnega združenja.*

Leta 1919 Očeta Sevina obišče Xavier Sarrazin iz Lillea. Skavtstvo je namreč želel ponesti tudi v ta kraj, in se je zato obrnil na Sevina, ki mu je dal mnogo napotkov in informacij. Na praznik Ivane Orleanske istega leta tako na prošnjo X. Sarrazina v paradi sodeluje tudi v kroje oblečena francosko-belgijska skavtska naveza iz Mouscrona, ki požanje bučen aplavz.

Po dogovoru z Očetom Sevinom Sarrazin ustanovi več stegov (Lille-Marcq 1, Roubaix 1, Croix 1). V Lilleu je bila tako ustanovljena skupina, ki ji danes lahko rečemo tudi embrio tega, kar je Sevine kasneje poimenoval Scouts de France (Francoska skavtska organizacija).

Konec leta 1919, Očeta Sevina po vseh teh srečnih dogodkih pošljejo na srednjo šolo v Metz. Med vožnjo skozi Pariz je ugotovil, da so tam ustanovili 3 skupine, ki delujejo po načelu angleškega skavtstva. Prvi so bili »*Les Entraîneurs de St Honore d'Eylau*«, ki jih je Oče Cornette, kurat v cerkvi St Honore, ustanovil leta 1916. Vodil jih je mlad priseljenc, Brazilec Edouard de Macedo. Druga skupina je bila »*Les Intepides du Rosaire*,« ki jo je ustanovil Oče Caillet, in ki jo je vodil Henri Gasnier. Tretja skupina so bili »*Les Valliants Compagnons de St Michel*,« njihov ustanovitelj je bil Oče de Grangeneuve, vodila pa jih je Lucien Goualle. Vsa ta smešna imena so Sevinu dajala občutek, da so to bolj kot skavtske, mladinske organizacije.

Sevin takoj stopi v stik z Očetom Cornettom, za katerega se izkaže, da si prav tako kot on sam želi ustanoviti državno gibanje.

Tokrat Oče Sevin na žalost ne more vztrajati le pri tem, saj je moral nastopiti službo v Metz, vendar pa tudi ne zapravlja časa: kmalu se sestane z generalom de Maud'huyem, bivšim guvernerjem, zdaj pa predstojnikom Metza. Kmalu zatem Oče Sevin resno zboli. Januarja 1920 so mu tako zdravniki zaukazali strog počitek in mu prepovedali poučevanje. Nadrejeni so mu odobrili večmesečni bolniški dopust, ter ga poslali v Italijo, kjer je dokončal svojo knjigo o skavtstvu. Preden se je odpravil tja, pa se je Sevin za nekaj časa ustavil v Parizu. Oče Cornette mu je povedal, da stvari lepo napredujejo, in da so voditelji skupin po celem mestu ustanovili odbor. Drugo srečanje odbora je padlo ravno na naslednji dan, 1. marca. Oče Sevin se je sestanka udeležil in po treh tednih pregovarjanj spisal uradni pravilnik Zveze in uradno različico zakonov, Zvezi nadel ime *Scouts de France* ter oblikoval uradni znak. S tem je postavil prve temelje in se odpravil v Italijo, od koder je dogajanje še vedno sledil.

Ko se je junija 1920 vrnil, se je odločil da pravila, ki so jih odobrili, javno objavi. Prav tako je napisal manifest, definicijo francoskih skavtov, njihove namene in cilje. To je kot generalni kaplan podpisal Oče Cornette, Sevin pa ga je razposlal v vse dekanije.

Medtem je organizacijski odbor postavil Očeta Cornetta na mesto generalnega kaplana, Očeta Jacquesa Sevina pa za generalnega sekretarja in odgovornega za skavtstvo. Še vedno pa niso izbrali predsednika Zveze. Sevin se je spomnil na generala Maudhuya, ki nima mandata v Zbornici, in predlaga še nekaj prijateljev, tudi nekdanjih generalov. Po dlje trajajočem prepričevanju vendarle sprejme vlogo načelnika in se zaobljubi, da se bo v treh letih, ko ne bo imel političnega mandata, povsem posvetil skavtstvu. To obljubo kasneje prelomi smrt.

Vendar je stvari potrebno nadaljevati in izpeljati do konca, saj je treba Zvezo zagnati. V mesecu dni so izdali pravilnik, Jacques Sevin pa se skupaj s 15 skavti in tem v žepu tudi odpravi na Jamboree v London, kamor so šli po BiPijevo potrditev. 25. julija 1920 je bila tako ustanovljena Zveza francoskih skavtov, ki vključuje tri pariške in pet stegov iz Lilla. Gibanju se je kasneje pridružil tudi steg iz Nice, ki ga je ustanovil Oče Andreis. Januarja 1921 je gibanje s pismom uradno potrdil tudi pariški nadškof Cardinal Dubois, in ga s tem priznal tudi pred očmi Cerkve in dal razglas po dekanijah.

Mednarodni vpliv

Med tem prvim jamboreejem je potekalo tudi srečanje med Očetom Sevinom, grofom Mariem de Carpegna iz Italije ter Jeanom Corbisierjem iz Belgije. Na tem srečanju so zasnovali jedro I.O.C.S., (Mednarodna pisarna katoliških skavtov), ki jo danes poznamo pod imenom I.C.C.S. (Mednarodna

skavtska konferenca). Pridruži se ji sedem evropskih držav, ki se zavedajo pomena katoliških služb znotraj mednarodne in barvite skavtske organizacije, kakršno si je zamislil Baden-Powell. Kmalu nato se organizaciji pridružijo še nekatere ameriške države, pa tudi Brazilija, Čile, Peru in druge. Brez da bi se tega dobro zavedal, je Oče Sevin ustvarjal Cerkev, kakršno si je želel tudi drugi vatikanski kardinal Philippe, dominikanec, ki je imel Sevina za idejnega vodjo katoliškega skavtstva ne samo v Franciji, temveč tudi po svetu.

Leta 1931 je Sevin napisal Dokumentacijo I.O.C.S., ki je nato izhajala po četrletjih, in pomagala širiti skavtstvo v vseh državah članicah. Kot Poverjenik za mednarodne odnose se povezuje z vsemi stegi Francije ter s tujino.

Smo le to, kar smo

Ime Jacquesa Sevina je vedno povezano z ustanovitvijo Združenja. Če že ne moremo trditi, da je glavni ustanovitelj, lahko rečemo da je bil gonilna sila dogajanja, ki je povezovala organizirala raztresena gibanja. Poleg tega je tudi zasnoval Francoske skavte, jih priučil pravih tehnik in jim dal pravo obliko. Dojel je, kaj je pravo skavtstvo, in je zmožeg njegov anglo-saksonski značaj prirediti za potrebe romanske družbe. Brez dvoma je vse to počel postopoma, in priznati je treba, da popolnost nikoli ne pride sama, ampak moramo zanjo trdo delati. Od leta 1920 se Jacques Sevin ni ustavil, bil je organizator in vodja Združenja, in pri tem so ga vsi podpirali.

Kar težko je verjeti, kako pripravljen je bil. Bil je član organizacijskega odbora, sekretar, poverjenik za mednarodne odnose ter poverjenik za usposabljanje naenkrat. Prav zadnja funkcija je bila tista, iz katere so se rodili naši veliki vodje. Oče Sevin je namreč v Chamarandu vodil tečaje, na katerem je poučeval tri ali celo pet mesecev vsako leto.

Da bi lahko odprl ta tabor, se je Jacques Sevine prepustil vodstvu Baden-Powella. Vse od začetka se je zavedal pomembnosti tega usposabljanja, in se vedno znova vrača na vadbišče v Gilwellu, kjer se, zvest ustanovitelju skavtstva sploh, krepil v prepričanju, da mu bosta le spretnost in avtoriteta dala možnost, da bo svoje delo dobro opravljal. Baden-Powell mu podeli naslov vodje kampa, leto kasneje pa tudi naziv Akela. S tem ga pooblasti, da lahko odpre svoje lastno vadbišče v Chamarandu, in ga postavi svojemu kampu za primerjavo, s tem pa svetovnemu skavtstvu za zgled. To ni pomembno le za Francijo, ampak tudi za njej sosednje države, kjer si vodje še ne upajo ustanoviti lastnih šol. Tako so v Chamarande začeli prihajati mnogi bodoči voditelji. Med njimi je bil generalni načelnik Šri Lanke, sicer nekristjan, ki pa se je nad idejo tako navdušil, da je želel, da pošljejo nekaj voditeljev v Colombo, kjer naj bi usposabljali katoliške voditelje.

V desetih letih vodenja tabora je videl iz izvira skavtstva piti nešteto deklet in fantov. Ti so z novo izkušnjo odhajali nazaj, in misel o pravem skavtstvu širili med svojim ljudstvom, tako duhovno kot praktično.

Po uradnem odprtju kampa leta 1923 je Oče Sevin dal priložnost za spoznanje pravih metod tudi voditeljem iz vse Evrope, Latinske Amerike, črne Afrike in Azije.

Leta 1924 se Sevin sooči s prvo preizkušnjo na svoji poti. Po nekaj nesporazumih znotraj organizacije se je odpovedal svojemu mestu generalnega sekretarja, vendar še vedno ostal del Združenja. Na vrat na nos se je tako odpravil v Rim, kjer so se ukvarjali s polemikami glede skavtstva. Ker je perečo temo poznal bolje kot kdorkoli drug, je postal pravi advokat tega gibanja, in hitro uničil pomisleke. Ko se je vrnil v Francijo, se je spet povsem posvetil svojemu delu v organizaciji in usposabljanju, pisal pa je tudi za časopis »*Le Chef*«. Skupaj z Andrejem Noe'lom sta ga namreč urejala, njegov spis »*Les idées du mois*« (ideje meseca) pa je mnogo prispeval k skavtskemu in duhovnemu življenju, ker je znova povzdigoval navdušenje, vero in skavtski duh. Skupaj sta objavila prek 100 številčk revije.

V teh letih je ustanovil tudi steg Svete Terezije Deteta Jezusa, svetnice, ki se ji je priporočal že od otroštva. Večere je rad zaključeval ob tabornem ognju, z meditacijo ob odlomkih evangelija, svoj navdih pa najde v poteh Male Jezusove Rože, od Očeta de Foucaulda in misijonarskih poročil. V ta

steg je Oče Sevin vlagal vso ljubezen in nežnost, ki jo je čutil do ubogih. Zato je leta 1927 ustanovil bolnišnico Berck-Plage, ki so jo tam hospitalizirani otroci imenovali kar »branche extension«, vodoravna veja. Tako je skavtstvo približal tudi tisoče invalidom. Oče Sevin je to upravljal na državni ravni, a so mu jo dve leti pozneje brez opozorila odvzeli. Čeprav je bolelo, je odločitev sprejel. Nekega dne ga je nekdo vprašal: *»Če bi lahko izbirali vašo vlogo v skavtskem gibanju, kaj bi ta bila?«* Odgovoril je: *»Izvidnik na morju, vendar tak, ki bi ga na obrežju čakali otroci; morda bi še raje bil skavtski voditelj, ki bi bolnim in slepim otrokom risal nasmeh na obraz.«*

Obilici dela navkljub, kljub nenehnem popotovanju po Franciji in mesecem, ki jih je vsako poletje preživel v šotoru v Chamarandu, je Sevin še vedno našel čas za obisk provinc, kjer je iz svoje popotniške malhe vlekel pridige in vanjo nabiral nove privrženice.

Veliki učenik in duhovni vodja

Cilj, ki si ga je, sledeč Baden-Powellu, pri usposabljanju drugih zastavil Oče Sevin, je bilo ustvariti voditelje, ki bodo upoštevali metodo in bodo obenem imeli radi mlade.

Voditeljev ni potrdil le na podlagi pedagoških pristopov, niti jim ni ponujal receptov za uspeh. Usmerjal jih je, da so sledili le enemu, pravemu voditelju, Jezusu Kristusu, in ga posnemali. Vedno znova jih je vračal k Njemu, in jim ga dajal za zgled pravega učenja, skupinskega življenja, odkritosti, avtoritete, prilagodljivosti, samostojnosti ter služenja obenem.

V središče je vedno postavljaj skavtske zakone, ne samo pri učenju, temveč tudi v življenje tabora. Če je kdaj podal kak komentar na kak člen, je bil to vedno le stavek, v katerem je povedal, kako skluden je z Evangelijem. Zanj to ni bil le moralni nauk, temveč življenje v Kristusu. Skavtstvo zanj ni bilo enako prostovoljstvu. Če že sam vložen napor ni dovolj, je potrebno namreč doseči milost: *»Jezus nas uči velikodušnosti.«* Skavtski duh nas naredi celovite, vendar – kaj je to, skavtski duh? Je duh resnice, svobode, volje, duh, ki ni polovičarski. Je duh sreče, veselja, samoodrekanja in služenja. Je duh »internacionalnega mišljenja«. *»Sinovi moji, naj bodo vaša srca tako velika kot svet.«* Je duh vesoljnega bratstva, *»tako kot je bil Charles de Foucauld brat vsemu svetu.«* Je duh, v katerem sta usklajeno povezana dobrota in zahteva.

Tekom let so se globoke in zrele misli pretvorile v resničnost. V tem okolju je lahko vsak posameznik tak, kot je, s sabo ima svoja prepričanja o metodi, poeziji v življenju skavtov, osnovah skavtskega življenja, in o tem, kaj je potrebno za pravo notranjo srečo, zadovoljstvo in splošni vsakdan. Skavtstvo pravzaprav, tudi v taboru, je neposredni stik z Jezusom Kristusom. Molitev, pa tudi obhajilo, imata v tem načinu življenja tudi svojo vlogo. Sevin se je vedno zanimal za takšno učenje, ki bi *»mladega naučilo najti svojo najvišjo človeško vrednoto«*.

Oče Sevin naj bi vzgajal značaj, duha in vero. Ker je bil sam goreč posnemovalec Jezusa, je to bilo še toliko bolj prepričljivo. V očeh vseh se še vedno zdi mož molitve, ki zmore tudi v največji množici videti prisotnost Boga, in najde čas zanj tudi v zgodnjem jutru ali pozno zvečer, in celo ko je popolnoma prezaposlen. V taboru želi biti Božji tabornik, vpet med šotor in križ, spremljevalec Tistega, ki je razprostrl svoj šotor nad nami. Celo življenje je posvetil temu, da je vsakega posameznika naučil, da je njihovo življenje odraz njihove duhovnosti in da morajo zato skavtstvo polno živeti.

»Ne bomo trpeli le za skavtstvo, temveč tudi prek njega«

Vpliv Očeta Sevina je vedno bolj rasel, tako na izobraževalni kot duhovni ravni. Državni načelniki različnih organizacij so imeli občutek, da njihov vpliv upada. Kot vsak mož trdnega značaja, je bil tudi Sevin tarča zlobnih jezikov, posmeha in zavisti. Sprva so ga obtoževali, češ da skavtstvo ni dovolj poduhovljeno. Nemalo za tem je bil obtožen povsem nasprotnega, celo mističnega vodenja. K sreči obiranje ni trajalo dolgo, in Očetu Sevinu ni bilo treba zagovarjati dobrega imena. !5. marca 1933 pa Očeta Sevina, odgovornega za vzgojo voditeljev, odpustijo.

Z bolečo odločitvijo se je sprijaznil, saj je videl prehojeno pot (skavtstvo, voditeljstvo, navdušenje) kot križ, ki ga mora sprejeti.

Tisti, ki je bil razpet med križ in šotor, je slednjega pospravil. Z zlomljenim srcem, vendar mirne duše, se je odpravil po poti skromne poslušnosti. Pri svojih 51h letih, na vrhuncu življenja, se je moral odreči svojim sanjam. Oče Sevin ni bil v dvomih: Božji volji se je predal dostojanstveno, z izrazom notranje in zunanje discipline, še vedno trmasto zvest Zvezi francoskih skavtov.

Navaden vernik

»Obstajal je še neki drugi Sevin, tisti, ki je verjel v svoje nekdanje delo še preostanek življenja. Morda je v ta skriti namišljeni svet usode oče Sevin skril pred očmi sveta, ne pa pred Bogom, svoje najgloblje občutke. Morda je bilo to zanikanje, izolacija in žrtvovanje bolj plodovito kot vse njegovo versko, apostolsko življenje. Oče Sevin je zdaj navaden vernik, predan apostolskemu delu na župniji.« (Oče P. Heidsieck)

Med leti 1933 in 1939 je bil oče Sevin še vedno član Organizacije, vendar ni imel nikakršne funkcije, bil je le duhovni asistent stega Lille 9, katerega ustanovitelj je bil. Postal je tudi dekanijski duhovni asistent za skavte v celotnem mestu. Potoval je po Franciji, Belgiji in Švici, ter pomagal ustanavljati zveze. Ker ima več časa za razmišljanje, želi v mladih vzbuditi željo po tem, da bi bili vedno pripravljeni, požrtvovalni in da bi duhovno rasli prek skavtstva. Ustanovi duhovni Krog, navdahnjen od samega svetega Duha in mogoč na priprošnjo svetega Ignacija, ki se je v njem porajal še pred ustanovitvijo skavtov. Leta 1935 je v krog vstopila Jacqueline Brie're, volčja voditeljica iz Saumura, ki je pomagala pospešiti načrte, izvedene leta 1944.

Leta 1940 je Oče Sevin postal predstojnik Jezuitov v Troyesu. Francija in Cerkev v Franciji sta bili v tem času žrtvi nasilja druge svetovne vojne. Kot bistroumen, odločen in pozoren predstojnik je za svoje varovance dobro skrbel. V skupnosti je bil vedno dostopen, odprt, a zadržan do tistih, ki jim ni povsem zaupal, in previden v zunanjih poslih, saj so bili časi nevarni. Veliko časa je posvečal molitvi ter adoraciji, in se apostolsko udeleževal v Marijini družbi, na raznih konferencah ter pomagal v Parizu pri stegu Sant Louis, stegu odraslih skavtov, ki je med vojno postal podtalen. Obenem je spremljal napredek duhovnega Kroga ženskih voditeljic.

V letu 1946 je zaključil svoje poslanstvo kot predstojnik samostana, saj so ga njegovi predstojniki poslali v Pariz, kjer, po božji previdnosti, ustanovi organizacijo Svetega Jeruzalemskega križa.

»Odhajam domov.«

»Naj bodo kratka ali dolga,« je Oče Sevin dejal kot zlatomašnik leta 1950, »se v svojih molitvah spomnite na dobo, ki prihaja.« Želel je, da bi bila Gospodu v čast, in bi se končala v manj kot letu dni. Okoli njega ni več glasne mladine, ki bi pela in prihajala poslušat njegove govore, ampak se je vse delo odvijalo v njem samem. V globini srca je nosil Gospoda in sledil poti očiščenja. Navzven ni bilo videti ničesar: bil je nasmejan, velikodušen in gostoljuben do vseh, ki so v Chamarande prišli potrditi svojo vero. Z navdušenjem je spregovoril o načrtih za ustanovitev Svetega Jeruzalemskega križa in željno pričakuje, da se bo nabralo dovolj mož za začetek. Spet piše temeljno literaturo in dobiva vso podporo in odobravanje s strani francoske Cerkve. Prekipeva v upanju, in prve korake Svetega križa naredi po skavtsko.

Njegovo telo pa je šibko: srce in duša sta izžeta. Nenehna utrujenost in opozorilni znaki srca so ga prisili, da se je umiril, saj mu je to svetoval tudi zdravnik.

Aprila 1944 je zapisal: *»Gospoda prosim, naj mu zmorem v vsem pritrđiti.«* Te obljube ne bo prekršil. Živel je znotraj ovir, ki so ga omejevale kot ustanovitelja in apostola: udarci, ki jih je še vedno prejemal s strani skavtov, so močno omajali njegov čut za resnico in zvestobo. Kljub vsemu je bil pripravljen odpuščati, saj ni prenesel malodušja in je zato sprejemal tudi tiste, ki so ga zavračali in poniževali.

Pred njim pa je bila še zadnja preizkušnja. Veliko je potoval med Parizom, kjer je živel, in Boranom, kjer se je rojevala skupnost Svetega križa. Njegovi nadrejeni so ga zato prosili, da se, ker, čeprav ustanovitelj, ni imel vodilne vloge v novi skupnosti, od tam popolnoma umakne. Odzval se je z molitvijo in zaupanjem, čeprav presenečen in potr. Ker je vedel, da ne more storiti ničesar več, je odločitev predstojnikov sprejel, se popolnoma posvetil Bogu, in v pismu z odgovorom napisal: *»Častiti Oče predstojnik so lahko povsem prepričani, da bom brez prigovarjanj naredil, kar mi je bilo rečeno.«*

Vendar se je Gospod odločil namesto njega. Med ljudmi svoje organizacije se je vrnil v Očetovo hišo.

V začetku leta 1951 je Francijo zajela epidemija gripe. V Boranu je zbolelo mnogo otrok. Ko se je februarja tam zgledal Oče Sevin, je eden od otrok kazal znake srčnega obolenja. Doktor je večkrat na dan poklical, in odredil zdravilo. Na žalost v Boranu ni bilo lekarne, zato so morali v več kot 4 km oddaljeno vas, cesta do tja pa je bila grbinasta, vreme pa zelo vetrovno. Oče Sevin ni okleval, in ker skupnost ni imela prevoznega sredstva, kljub hladnemu večeru z mopedom odhitel do Precy'-sur-Oise. Naslednjega jutra se je zbudil močno bolan. Njegovo šibko telo si po gripi ni več opomoglo.

Bratje jezuiti, ki so ga pogosto obiskovali vsekakor niso mogli vedeti, da bo tisti ponedeljek, 16. marca, Oče Sevin prejel svoje zadnje obhajilo. Celo življenje je pisal in govoril o smrti. To je izražal tudi v svojih pesmih, mislih in molitvah. *»Naj življenje zapustimo srečni in osvobojeni bremen, kot skavti, ki se vračajo domov s taborjenja.«*

Tako je deloval tudi sam, ko je odhajal v neskončni objem:

*In ko te bo poklical, Obljuba
Pridi, blažena od očeta
Videli bomo Njega med nami
Kako žari v svetlobi.*

Čakal je, da pride Čas

Pogosto je prosil, naj se mu kdo pridruži ob branju brevirja, saj sam tega ni več zmož. Mnogokrat je šepetal Gospodu Jezusu. *»Spremljevalec, On je moj spremljevalec,«* je govoril, ko je tudi sam padal pod križem. Dan pred smrtjo je nunam dal svoje zadnje naročilo: *»Naj bo vsaka izmed vas sveta, to je vse, kar šteje.«* V ponedeljek, 19. julija, je v času »Posvečene ure« odšel tja, od koder je prišel. Tokrat je Gospod sam postavil šotor svojemu služabniku, ga postavil v večna lovišča, o katerem je Sevin nemalokrat pripovedoval svojim skavtom:

Kot majhni šotori,
Ki jih pospravimo, preden odrinemo na pot
Naj bodo vaše duše lahke
Pripravljene na smrt.

Dan potem, ko je odšel v »Očetovo hišo«, je bilo polje, ki ga je bilo moč videti z okna njegove sobe, uničeno. Zaradi tega je mgr. Lallier, Lyonski nadškof in Sevinov prijatelj iz Chamaranda, 20 let pozneje dejal, da »je njegova pot resnično bila pot Jezusa Kristusa. Danes smo množica, ki je vzklila iz plodnih semen, ki jih je posejal.«

Sevin počiva na pokopališču Boran-sur-Oise, nedaleč od priorata Skupnosti svetega jeruzalemskega Križa. Na grobu stoji preprost nagrobnik v obliki skavtskega križa, in čaka na sodni

dan. Opominja na človeka, ki je nosil tako šotor kot križ, in ki se ni ponašal z drugim nazivom kot Jezusov družabnik.

Sveti jeruzalemski Križ

Do smrti očeta Sevina je minilo 18 let, odkar je opustil skavtsko udejstvovanje. Njegova druga skupnost, Sveti jeruzalemski Križ, ki jo je cerkev priznala šele dve leti poprej, je bila v času njegove smrti stara šele sedem let. Slovo ustanovitelja je bilo za skupnost pravi preizkus, saj se je red šele dobro začel vzpostavljati. *»Niti v skavtstvu, niti v veliki, verni družini ne bi mogli njegove naloge dokončati kot ljudje. Razvoj dogodkov je sam izročil v Božje roke, in, čeprav z nekaj odkloni, smo zadeve uredili.«* (Oče P. H. Kolvenbach)

Kongregacija, ki jo je pustil za seboj, ga ohranja v srcih in spominu v živi in polni podobi. Živijo njegovo poslanstvo in ga širijo okoli sebe. Pri svojem delovanju se opirajo, kot njihov ustanovitelj, na Ignacija Lojolskega, Terezo Avilsko, Terezo Lisiensko. Ta posebna vrsta duhovnosti, ki izhaja iz skavtstva in iz moža, ki je želel iz nje napraviti posebno izobraževalno in duhovno bogastvo, jim daje posebno noto. Isti človek je skupnost tudi poimenoval ... Sveti jeruzalemski Križ ... To ime je zasnoval leta 1917, čeprav je o njem razmišljal že dobra 4 leta poprej. Ta križ je namreč simbol vsestranskosti odrešenja. Živi, da obuja Pascalovo skrivnost. Ta nenavadni velikonočni preobrat je izvir življenja, sreče in apostolske misije fundacije.

Dvanajst let po smrti ustanovitelja, leta 1963, so skupnost priznali kot škofijsko organizacijo. Po njem ta prejema žar, dar svetega Duha. Ker se rojeva iz duhovnosti, ker je globoko zaznamovana z evangelijem in apostolatom, kontemplacijo in misijonarstvom, je ta skupnost mladostna in srečna ter uživa urejeno svobodo že od samega začetka. Njeno prvo pravilo je živeti po Evangeliju v bratski skupnosti, tako kot je Apostol Janez živel v prvi skupnosti v Jeruzalemu, v revščini, preproščini in dobroti.

Vsaka sestra je odprta za navdih svetega Duha, »ki nam ima vedno kaj novega povedati,« in pobožna do Srca Jezusovega, in v duhu svojega apostolskega in misijonskega poslanstva moli za skupnost. Ker ljubi svet, na katerem živi, in zna prisluhniti njegovim potrebam ter potrebam mladih, in ker nikogar ne zapostavlja ali izpostavlja, Svoj čas posveča evangelizaciji ter poučevanju.

Vse sestre se skupaj trudijo izpolnjevati svoje poslanstvo. To počnejo *»v prostoru in srcih, brez da bi se umirile, z navdušenjem prvih prinašalcev Dobre Novice, s pripravljenostjo in veliko mero prilagajanja vsem tistim, ki jim bo Jezus Kristus zadostoval do konca življenja.«* (J. Sevin)

Tako skupnost v svojih spisih opredeljuje njen ustanovitelj, in kot tako jo pojmujejo cela Francija, Sveta dežela ter Čile. Nestrpnost čakamo vrnitev v Afriko, kamor smo bili 25 let nazaj, in kamorkoli, kamor pokličeta Duh in Cerkev.

Sporočilo današnjemu svetu

Za vse, ki jim je bilo dano prebrati katero od knjig Očeta Sevina (*Le Scoutisme, Pour penser scoutement* ali celo *Les Meditations scoutes sur l'Evangile*), se zdijo nekatere fraze že staromodne ali izrabljene, značilne za nek čas, ki je minil. Vendar pa duh še vedno ostaja enak: vtisnjen je v zvestobo izvorniku, išče svoje korenine, ki mu dajejo moč, da raste v mogočno drevo.

Poleg tega pa je, kot se je to zgodilo že veliko ustanoviteljem, bil tudi oče Sevin pred svojim časom. Njegovi sodobniki ga niso razumeli, in le s časom so dojemali, kaj pravzaprav je ta za sabo zapustil. Leta 1971 je profesor na Univerzi Sherbrooke v Kanadi, dominikanec, zapisal: *»Prerok? Ta svet mu ne bi bil všeč, ranil bi ga v njegovi preprostosti, in razdražila njegovo resnicoljubnost. Vendar je imel dar preroštva, duh, kakršen je privedel tudi do Koncila.«*

Njegova globoka prepričanja niso izgubila vrednosti niti v novem tisočletju. Edino, kar se spreminja, so, kot je tudi pričakovati, načini, ki skupnost ohranjajo živo tudi danes.

Posebnost zvestobe je zmožnost biti dinamičen. Čeprav skupnost trsno sloni na prvotnih temeljih, se mora neprestano prilagajati na okolje, ki se spreminja. Oče Sevin se ni ustrašil ničesar razen tega, da bi bili privrženci brez navdušenja za stvar. Učil jih je prilagodljivosti, ki duhovno ne izgublja, ampak vedno napreduje.

Oče Sevin je skavtstvo že od vsega začetka videl kot cerkveno organizacijo. Že zelo zgodaj je njegov pedagoški pristop ustrezal krščanski viziji človeka. Velikokrat je moral poudarjati, razlagati in poglobiti svoje trditve, in moral trdno garati, da je popolnoma zgladil razlike med gibanjem, ki ga je ustanovil Baden-Powell, in sliko, ki si jo je ustvaril po krščanski predlogi človeka. Pokazati je želel, kako naj bi skavtstvo vodilo mladega človeka skozi življenje v Cerkvi. »Skavtstvo,« je dejal, »mora vzgojiti rastočega človeka [...] tako, da bo vsak našel svoje najvišje človeške vrednosti.« Drugi vatikanski koncil in papež Janez Pavel II. sta prav tako goreče zagovarjala to trditev.

Tako se je zgodilo, da v skavtstvu, kakršnega si je zamislil Sevin, ni razlik med vzgojo, pedagogiko in vero. Slednja naj bi celo predstavljala srčiko skavtske metode. Vera iz mladih dela ljudi, v katerih Božja Beseda živi, je cenjena in sprejeta.

To se ne more zgoditi nič drugače kot skozi obliko skavtstva samega. Njegovi zakoni ga oblikujejo, ga postavljajo vzporedno z Evangelijem, obljubo, predanostjo, ki ne pozna let, in osebnim napredovanjem. Potrebno je biti tudi pripravljen služiti, tudi s ponižnostjo in odrekanjem, tako da se življenje in vera popolnoma prepletata, in posameznik osebno raste. Oče Sevin je vztrajal tudi pri tem, da se ne razvija zgolj duha, tako lot ne samo telesa. Življenje v taboru predstavlja privilegij, saj je skavt prvotno nomad, vedno pripravljen na pot, neodvisen od kraja ali materialnih dobrin. V taboru mlad človek spozna kaj je asketskost, zahteva po čistosti in revščini. Oče Sevin vztraja pri tem, da v taboru revščino resnično spoznajo, in se tako hkrati učijo varčnosti: kako se znebiti neuporabnih stvari ter nepotrebne krame, saj so povsem izolirani od potrošniške družbe, in zmorejo zaznavati potrebe drug drugega. Čeprav tega ne pojmuje posebej, vsak skavt živi to, kar je Oče Sevin pojmoval kot pravi skavtski duh:

- Duh resnice, dane besede, bivajočega in nebivajočega, duh preprostosti
- Duh svobode, brez uradnosti, a s spoštovanjem drugih
- Duh odgovornosti, tega, da nič ne ostane nedokončano
- Duh veselja, sreče, slavljenja
- Duh dobrote, kjer prevladuje dobrodušnost, in ki ne pozna kritik in poniževanja

Prav zato je tabor privilegirani prostor, saj na poti, z nahrbtnikom na rami, vsak posebej more spoznati Jezusa Kristusa. Duhovnost služenja in šotora, ki mu vlada Bog, predstavlja pot, ki jo je potrebno prehoditi, in na kateri se moramo upreti skušnjavam ali navadam. Življenje v Naravi, prek katerega je moč preiti od spoznanja do ponotranjenja, taborni ogenj in biblična simbolika so znaki, ki nas usmerjajo na pravo pot, pot do Njega.

Ponovno poudarjanje pedagoške vrednosti le tega je način, prek katerega Oče Sevin kaže, kako iz izkušenj in življenja po vrednotah Evangelija živimo življenje po Katekizmu.

Že od vsega začetka je Oče Sevin čutil, da bogastvo skavtstva ni le v njegovi izobraževalni usmeritvi, temveč izhaja iz duhovne ravni. Prav zato je voditeljem vedno govoril: »Če sami ne boste duhovno močni, ljudje, ki ljubijo Jezusa Kristusa, ne boste na mlajše prenesli ničesar.« Oče Sevin se je dobro zavedal, da ne more od vsakega zahtevati iste predanosti, zato je imel v mislih znotraj gibanja ustanoviti več skupin mladih (poročenih ali ne), ki so zaposleni in skavti hkrati, in ki bi bili pripravljeni postati ogrodje gibanja. Te skupine bi pomagale mlajšim predstaviti Jezusa prek skavtstva. Sanjal je tudi o duhovnih asistentih, in duhovnikih, ki bi pripadali tudi skupnosti Svetega jeruzalemskega Križa. Teh ciljev ni dosegel, saj je bil preveč napreden. Danes pa, čeprav so temelji krščanstva v mnogih evropskih državah močno razmajani in je mladim težko voditi še mlajše po poti duhovnosti, vse to doživlja pravi razmah.

Bi nas vse to moralo skrbeti? Ali to izpolnjuje pričakovanja, ki jih imamo sami na začetku 21. stoletja? Pravzaprav niti ni pomembno, kako se razvija institucija očeta Sevina, saj nam je sam prvi rekel: »Sveti Duh, ki deluje v nas, nam ima vedno kaj novega povedati.«

Za konec pa še nekaj citatov iz del očeta Sevina:

Nadnaravni kapital skavtstva je globoka vera, bogastvo dobrote, z drugimi besedami čudež svetosti, brez katerega skavtstvo ne obstaja, in kar ga dela rodovitnega ...

Skavti, ki bodo postali svetniki, se ne smejo bati besed ali dejstev. Svetost ne pozna časov ne dežel ... zato morajo obstajati skavtski svetniki in neka vrsta skavtske svetosti ... rezultati našega skavtskega življenja, načel, metod so odkritost, duhovna mladost, sreča, iskrenost ... kaplani, voditelji, vsi imamo dolžnost, da vzgajamo svoje skavte v skladu z njimi, in jih spodbujati, da bodo vse te vrednote mogli najti sami v sebi.

V Svetem letu, posvečenemu sveti Trojici, so se poleg Svetih vrat odprla tudi vrata novega tisočletja, zato imejmo v mislih sporočilo, ki ga je oče Sevin predal voditeljem leta 1922:

Posvetite svoje življenje milosti. Odprite duri svojih duš, tako kot je Abraham v dolini Mambre odprl vrata svojega šotorja, da je Sveta Trojica mogla svobodno vstopiti ...

Literatura:

J. Sevin: *Le Scoutisme*

Pour Penser scoutement

Meditations scoutes sur l'evangile

Flamme d'amour

Neobjavljeni teksti (arhiv Svetega jeruzalemskega Križa – Le Prieure – 60 820 BORAN)

Marca 1993 se je začel postopek kanonizacije Očeta Jacquesa Sevina. Ko se je postopek zaključil, v Franciji, leta 1998, so dokumentacijo oddali v Rim, na Kongregacijo za svetnike.

Katoliški skavti z vsega sveta, prosimo Jezusa Kristusa, naj se izpolni čudež, za katerega je prosila Cerkev, tako da bo, če je to božja volja, Sevin proglašen za pričo današnjega sveta in varuha skavtov na Zemlji.

Gospod,

v srce svojega služabnika Jacquesa Sevina si zasadil željo po tem, da se do konca preda tvoji Ljubezni in ljubezni do mladih.. Tako si mogel videti rast mladih znotraj katoliške Cerkve, mladih z vsega sveta, ki jih povezujejo obljuba in zakoni. Navdihnil si ga, da je ustanovil skupnost Svetega jeruzalemskega Križa, da bi raslo tvoje kraljestvo in bi te poznali mladi vsega sveta. Tudi nam podari svojo milost, da bomo mogli služiti in sprejeti mlade, da jih bomo zmogli privedi k Tebi. In če je po Tvoji volji, nakloni svojemu služabniku Jacquesu Sevinu milost, da postane svet, in mu po svoji dobroti podeli svoj blagoslov. Amen.

Sveti jeruzalemski Križ

Le Prieure'

F-60820 BORAN-SUR-OISE